

DE MENSELIJKE MAAT

VAN DE HOOFD-HARTREDACTIE

Ons tijdsperspectief is sinds een jaar enorm ingekort. Tot dan was er de klacht ‘We leven teveel in de waan van de dag’, tegelijkertijd verheugden we ons op nieuwe projecten en mooie reizen. Vanuit een bepaalde mate van zekerheid zou ons dagelijks leven voorspelbaar blijven, dachten we. Dat paradigma werd bruusk verstoord. De e-bike uitzoeken, de spanning van open dagen voor de nieuwe school van dochterlief, op tijd en voordelig de tickets boeken naar Indonesië. Zelfs de meest simpele zekerheden zijn verdwenen. Na een jaar Corona zijn onrust en vervreemding daar, we leven in onzekerheid.

Veel van de onrust die we ervaren over wat komen gaat, komt door de voortdurende aanpassingen van maatregelen en beleid op de korte termijn. Met als leidraad de ‘Haagse’ mengtafel. Waar voortdurend aan knopjes en schuifjes gedraaid en geschoven wordt. Of je nu voor of tegen een strenge(re) aanpak van Corona bent; het lijkt toch allemaal te gaan om: ‘Het onder controle krijgen van gedrag door straf!’ Wanneer komen perspectief en beloning?

Met zo’n blik op beleid – gericht op de winst op korte termijn en vooral het uitstellen van verlies – hebben we blijkbaar al langer te maken. De gevolgen werden recent weer eens pijnlijk duidelijk. Zo hebben de inwoners van Groningen lang moeten wachten totdat de gaskraan dichtging – het herstelplan voor de aardbevingsschade is nog lang niet afgerond. Minstens zo schrijnend is de langslappende affaire rond de kinderopvangtoeslag, waardoor kinderen en hun ouders financieel en emotioneel in de knel zitten. En het allerminst zeker is of zij ooit de ellende achter zich kunnen laten.

De politieke dadendrang op de korte termijn, om fraudebestrijding tot een nietsontziend doel te verheffen, stelselmatig gepraktiseerd door onze volkswagenverwoordigers en bestuurders, is een pijnlijk voor-

beeld van hoe de focus op maatregelen, handhaven en controle het leven van mensen volledig kan verpesten. Niet alleen het perspectief, maar ook de menselijke maat zijn verdwenen. Deze regels en de asociale toepassing daarvan, beschadigen ouders en kinderen en brengen de samenleving in onbalans. Dat beseffen ook politici. ‘Als we iets hebben geleerd van deze crisis is het dat de menselijke maat voorop moet staan en dat mensen belangrijker zijn dan regels,’ aldus fractievoorzitter van de ChristenUnie Gert-Jan Segers in Op1 op 15 januari. Het antwoord moet dus ook niet worden gezocht in nog meer regels, om de uitvoerders ervan te dwingen het juiste te doen, of sneller opvolgende maatregelen via het mengpaneel te verfijnen. Het antwoord zit eerder in het gesprek over wat er leeft en nodig is, het belonen van het gewenste, en niet in het minst in het schetsen van het beeld van waar we naar onderweg zijn.

Als we dergelijke lessen over management en leiderschap meer in onze samenleving, onze bedrijven en instellingen en zelfs in onze eigen straat toepassen, hoeven we ons niet die knikkers te voelen die allemaal door hetzelfde gaatje moeten. Dan krijgen we prachtige verhalen, zoals in dit nummer bijvoorbeeld over inclusie van mensen met een andere geaardheid (artikel Dekker) en de ondernemersdrang om bij te dragen aan de toekomst voor onze kinderen (interview met De Graaf en Abbas). Want de grootste beker die we hebben is die van de menselijke maat, dus laten we zorgen dat die nooit leeg raakt.

Ben Kuipers, Eric van der Wal

Ben Kuipers is hoofd-hartredacteur van HMR, directeur van het Leiden Leadership Centre van de Universiteit Leiden en partner in Verbetervermogen – Organisatieontwikkelaars.

Eric van der Wal is hoofd-hartredacteur van HMR, creagoog en directeur van Denkidee en partner in Verbetervermogen – Organisatieontwikkelaars.